

D. S. Hovinga

werd vijftig jaar

Het is al weer een aantal jaren geleden, dat er van de dichter D. S. Hovinga een bundel „Störm en Stilte” verscheen. Het is bij deze ene bundel gebleven.

Bijna zou men dit een verheugend feit willen noemen. De populariteit laat immers vaak de beste en gaafste vruchten ongemoeid. En wat men ook over het werk van Hovinga zou kunnen en willen zeggen, het is en blijft goed en gaaf.

Hovinga is landbouwer en laat hierover in zijn gedichten geen twijfel. Wie anders, dan iemand, die het ploegen door en door kent, kan zo over dit werk dichten, als Hovinga dit doet in „Plougen”.

*Peerden trekken,
Bogen nekken*

*In de graauwte
Veur de ploug op baauwte.*

*Ieders snieden
In de zieden
Van het stoppellaand*

*En ik men
Zo goud ik ken
Liekoot, lien' in haand.*

*Vurgen rollen,
Kanteln, vollen
Zok bie d' open grond*

*En ik loop
In lichte dook,
Fris nog, moar gezond.*

*Mörnrood
Blödt oet de poort
Van d' Ooster kim
Woar ik aan 't plougen bin.*

Hieruit proeft men de liefde van de boer voor zijn werk, maar ook uit zich hier een grote genegenheid voor de Groninger taal, die met verrassende kennis en liefde gehanteerd is. In bovenstaand gedicht moet men een enkele keer de snelle gedachtengang van de dichter volgen, maar doet men dat met bereidwillige overgave, dan bloeit heel het beeld van het ploegen voor de lezer open.

Wat het ook mag zijn, eerlijk is Hovinga ook in zijn werk. Er behoorde mogelijk wel enige moed toe, om een gedicht als „Oldambt” te geven, om zijn natuur zo open te stellen voor de lezer!

*Oldambt
Bin 'k heer,
'k Vroag nait minder
'k Vroag nait meer.*

*Oldambt:
Mien volk,
Mien laand,
Mien heert,
Mien lot.*

Wik nait vot.

*En in 't lest
Bin ik west:
In dien schoot,
In de dood
Rust ik.*

*Dat wik,
Oldambt.*

Er ontgaat Hovinga niet veel. Gelijk elke dichter is hij aan stemmingen onderhevig wordt hij door veel en velerlei geïnspireerd. Zoals „Graf aan diek”.

*Ik lig hier tussen kerkemuur en diek
Vergeeten.*

*Mien graf, mien saark is deur de tied
Vervreten.*

*Mien noageslacht is wied van hier
Verstoven.*

*Gainain komt nog in 't olle laand
Noar boven.*

*En onderholdt mien graf dei schoelgait
Onder gras en hoanepoot.*

*Moar hemel spant sok ait nog groot
Over dit loug en laand.*

*En 't roesen van d' Eems aan aander
kaant*

Van diek ken 'k heuren:

Dei rekt sok nog om aal 't gebeuren

As in de tied dou ik regaierde

*En aal mien bunders geven nog rieke
vrucht.*

De grond 't laand is ainder bleven

In aigen kringloop van 't bestoan

Aal wat hier groeit en bloeit

Dat mout vergoan

Mor aiweg is de geest dei dit blijft geven

Doarin bin ik ondailboar overgoan.

Het lag als 't ware voor de hand, dat deze dichter ook natuurgedichten gaf.

Vaak wonderlijk zuiver als o.a. dat stemmingsbeeldje over het dorp Oterdum:

Hou stil tou om

De kerk

De witte kerk van Oterdom.

Aan diek, in hörn,

De jonge mörn,

Hou fris hou was

De doek, de daauw

Het gras.

Over de Eems van veern

't Eerste licht, de leste steern,

De stille stroom, de verre kust

Mie overkoom ook dizze rust.

Van de dichter D. S. Hovinga is gelijk opgemerkt werd, nog maar één bundel „Störm en Stilte” verschenen. De andere gedichten liggen verspreid over tijdschriften.

Hovinga is niet iemand, die veel aan de weg timmert. Zijn werk is sympathiek. Waarom het goed doet er ter gelegenheid van zijn 50ste verjaardag aandacht voor te vragen.

W. J. EELSSEMA.